NOVÝ PŘÍPAD
DETEKTIVA DANA RILEYHO

MANŽELÉ Z CEDROVÉ ULIČKY

NEVĚRA, ZRADA,
LÁSKA, VRAŽDA...

ANNA-LOU WEATHERLEY

metafora

Laurie se probouzí s kocovinou, promočená krví zavražděného manžela. Nenáviděla ho. Milovala. Nikdo si neumí představit, jak strašně krutý s ním byl život. Zavraždila ho? Prolhaný, nevěrný hajzl! Kdo by se jí divil? Detektiv Dan Riley ale věří své intuici víc než prvním dojmům a postupně odkrývá síť vztahů, která nikdy neměla být odhalena.

Kniha *Manželé z Cedrové uličky* je určena milovníkům detektivních příběhů a dramatických zápletek. Nechybí napětí a romantika. Připravte se na silné vztahy, lidské přešlapy, pochybení, ale i naději.

V rukou držíte příběh, který nebudete moci odložit dřív, než ho dočtete do úplného konce...

Anna-Lou Weatherley

MANŽELÉ Z CEDROVÉ ULIČKY

NOVÝ PŘÍPAD
DETEKTIVA DANA RILEYHO

Přeložila Lucie Gürrick

Upozornění pro čtenáře a uživatele této knihy
Všechna práva vyhrazena. Žádná část této tištěné či elektronické knihy nesmí být reprodukována a šířena v papírové, elektronické či jiné podobě bez předchozího písemného souhlasu nakladatele. Neoprávněné užití této knihy bude ***trestně stíháno****.*

The Couple on Cedar Close © 2019 by Anna-Lou Weatherley
Published by Bookouture, London
Translation © Lucie Gürrick, 2019
Czech edition © Grada Publishing, a. s., 2019

All rights reserved

ISBN 978-80-7625-400-8 (ePub)
ISBN 978-80-7625-399-5 (pdf)
ISBN 978-80-7625-074-1 (print)

Ráda bych tuto knihu věnovala všem,
kteří někdy trpěli či dosud trpí v tyranských
nebo toxických vztazích.
Prosím, věžte, že je naděje, existuje pomoc
a na konci každého tunelu je světlo.

Pro mou skutečnou lásku a spřízněnou duši Davida.

„Ach! Proč tak zamotanou síť si tkát, vždyť chceme hlavně oklamat.“

sir Walter Scott

OBSAH

PROLOG	**9**
KAPITOLA PRVNÍ	**15**
KAPITOLA DRUHÁ	**21**
KAPITOLA TŘETÍ	**23**
KAPITOLA ČTVRTÁ	**25**
KAPITOLA PÁTÁ	**29**
KAPITOLA ŠESTÁ	**33**
KAPITOLA SEDMÁ	**44**
KAPITOLA OSMÁ	**47**
KAPITOLA DEVÁTÁ	**52**
KAPITOLA DESÁTÁ	**56**
KAPITOLA JEDENÁCTÁ	**62**
KAPITOLA DVANÁCTÁ	**66**
KAPITOLA TŘINÁCTÁ	**70**
KAPITOLA ČTRNÁCTÁ	**84**
KAPITOLA PATNÁCTÁ	**89**
KAPITOLA ŠESTNÁCTÁ	**94**
KAPITOLA SEDMNÁCTÁ	**106**
KAPITOLA OSMNÁCTÁ	**112**
KAPITOLA DEVATENÁCTÁ	**118**
KAPITOLA DVACÁTÁ	**127**
KAPITOLA DVACÁTÁ PRVNÍ	**132**
KAPITOLA DVACÁTÁ DRUHÁ	**143**

KAPITOLA DVACÁTÁ TŘETÍ **146**
KAPITOLA DVACÁTÁ ČTVRTÁ **150**
KAPITOLA DVACÁTÁ PÁTÁ **153**
KAPITOLA DVACÁTÁ ŠESTÁ **161**
KAPITOLA DVACÁTÁ SEDMÁ **167**
KAPITOLA DVACÁTÁ OSMÁ **172**
KAPITOLA DVACÁTÁ DEVÁTÁ **176**
KAPITOLA TŘICÁTÁ **184**
KAPITOLA TŘICÁTÁ PRVNÍ **191**
KAPITOLA TŘICÁTÁ DRUHÁ **196**
KAPITOLA TŘICÁTÁ TŘETÍ **198**
KAPITOLA TŘICÁTÁ ČTVRTÁ **204**
KAPITOLA TŘICÁTÁ PÁTÁ **215**
KAPITOLA TŘICÁTÁ ŠESTÁ **217**
KAPITOLA TŘICÁTÁ SEDMÁ **222**
KAPITOLA TŘICÁTÁ OSMÁ **227**
KAPITOLA TŘICÁTÁ DEVÁTÁ **229**
KAPITOLA ČTYŘICÁTÁ **232**
KAPITOLA ČTYŘICÁTÁ PRVNÍ **235**
KAPITOLA ČTYŘICÁTÁ DRUHÁ **240**
KAPITOLA ČTYŘICÁTÁ TŘETÍ **245**
KAPITOLA ČTYŘICÁTÁ ČTVRTÁ **251**
KAPITOLA ČTYŘICÁTÁ PÁTÁ **256**
KAPITOLA ČTYŘICÁTÁ ŠESTÁ **258**
KAPITOLA ČTYŘICÁTÁ SEDMÁ **268**
KAPITOLA ČTYŘICÁTÁ OSMÁ **271**
KAPITOLA ČTYŘICÁTÁ DEVÁTÁ **274**
KAPITOLA PADESÁTÁ **278**
KAPITOLA PADESÁTÁ PRVNÍ **280**
KAPITOLA PADESÁTÁ DRUHÁ **282**
KAPITOLA PADESÁTÁ TŘETÍ **288**
KAPITOLA PADESÁTÁ ČTVRTÁ **292**
KAPITOLA PADESÁTÁ PÁTÁ **294**
KAPITOLA PADESÁTÁ ŠESTÁ **298**
KAPITOLA PADESÁTÁ SEDMÁ **301**
KAPITOLA PADESÁTÁ OSMÁ **303**
KAPITOLA PADESÁTÁ DEVÁTÁ **308**
KAPITOLA ŠEDESÁTÁ **311**
KAPITOLA ŠEDESÁTÁ PRVNÍ **313**

KAPITOLA ŠEDESÁTÁ DRUHÁ **315**
KAPITOLA ŠEDESÁTÁ TŘETÍ **318**
KAPITOLA ŠEDESÁTÁ ČTVRTÁ **324**
KAPITOLA ŠEDESÁTÁ PÁTÁ **326**
KAPITOLA ŠEDESÁTÁ ŠESTÁ **332**
KAPITOLA ŠEDESÁTÁ SEDMÁ **335**
KAPITOLA ŠEDESÁTÁ OSMÁ **342**
KAPITOLA ŠEDESÁTÁ DEVÁTÁ **346**
KAPITOLA SEDMDESÁTÁ **349**
KAPITOLA SEDMDESÁTÁ PRVNÍ **354**
KAPITOLA SEDMDESÁTÁ DRUHÁ **357**
EPILOG **362**
DOPIS OD ANNY-LOU **366**
PODĚKOVÁNÍ **369**

PROLOG

Kde je k čertu ten Robert? Od téhle myšlenky se nedokáže oprostit. Ústa té ženské před ní se otevírají a zavírají jako kapří tlamička. Laurie ani nevnímá, co vlastně říká; není schopná se soustředit. Robert je někde zašitý a jen na to je schopná myslet; snad ještě jen na svou chuť na skleničku – a z obojího má špatný pocit. Laurie mžourá přes rameno té ženské do davu rozpáleného odpoledním žárem. Kde *je*? Slíbil, že ji nespustí z očí. Věděl, že tohle je pro ni neskutečně náročná situace – je to pro ni po několika měsících poprvé. Poprvé po tak dlouhé době je mezi lidmi, poprvé se vlastně setkává se svými sousedy. Přísahal, že bude stále s ní a pomůže jí.

Grilovačka se už naplno rozjela; muži nejrůznějších postav a věkových kategorií se shlukli kolem cylindrovitých pánví, ze kterých po stranách šlehají plameny olizující rošty. Okolí pohltil opar modravého kouře. Poledním žárem pobíhají polonahé děti, míří na sebe vodními pistolemi a jejich povyk přehlušuje cinkot nádobí a příborů, jak ženy prostírají zahradní rozkládací stoly a lavice. Popijí a zanedlouho budou všichni veselí. *Veselí.* Už si ani nepamatuje, kdy naposledy byla skutečně spokojená, aniž by si k tomu nějak dopomohla. Laurie se sem dneska opravdu nechtělo – „cedrová letní grilo-

vačka“, tak tuhle každoroční akci sousedé nazývají –, ale Robert byl neoblomný. Kromě toho to pořádá Monica a Laurie chce svou kamarádku trochu podpořit.

„Musíš chodit trochu mezi lidi, Laurie,“ opakoval stále Robert. „Bav se. Mluv s obyčejnými lidmi, vrať se do normálního světa. Do společnosti. Víš, co říkal doktor. Nemůžeš zůstat zavřená doma navždy. Nedělá ti to dobře.“ *Ne, nedělá. A ani jeho aférka jí neudělala dobře. A tragédie, ke které pak kvůli tomu došlo, také ne.* Laurie si poručí přestat takhle přemýšlet. Zase začíná být rozmrzelá a protivná a kupí se v ní negativní myšlenky, přestože se v tomhle směru tak dlouho snaží o sebekontrolu. Přestěhování do Cedrové uličky měl pro ně být nový začátek. Šance na útěk od bolavých myšlenek z posledních osmnácti měsíců. Od té doby, co se přestěhovali, se jim daří mnohem líp. Nebo je to jinak?

„Konečně vás osobně poznáváme!“ Laurie se zase přinutí vnímat konverzaci s lidmi, kteří stojí přímo před ní. „Kdepak jste se celou tu dobu schovávala? Už tu bydlíte aspoň šest měsíců –“

„Pět měsíců.“

Koutkem oka sleduje zahradní stolek s vyrovnanými lahvemi vína a kořalky a připadá jí, jako by ji k němu něco neodbytně přitahovalo.

„No, tedy… pět měsíců. Slyšels to, Grahame? Laurie tady žije už pět měsíců, a my se s ní poprvé setkáváme až dneska!“

Laurie pohlédne na holohlavého brýlatého chlapíka, který se k nim právě připojil. Zdá se, že už docela dobře ovládá techniku ignorování své manželky, aniž by to bylo příliš nápadné.

„Říkala jsem si: Jessico, musíš se tam stavit a seznámit se s tou novou sousedkou osobně, ale nechtěla jsem

dotírat, víte? Řekla jsem si, že až sama budete chtít, ukážete se… Vašeho muže znám, už jsme se párkrát viděli. Je opravdu… *přátelský*…“

Laurie se na tu ženskou poprvé pořádně podívá. Šaty jí jsou těsné, vlastně až moc těsné, jako by ji do nich někdo nalil a nalévat včas nepřestal; bujná ňadra, rozdělená mohutnou rýhou, z nich prakticky přetékají.

„Kde je vlastně Robert?“ Ta ženská používá křestní jméno Lauriina manžela trochu příliš familiárně, nebo se jí to jen zdá? *On je opravdu přátelský*… „Myslela jsem, že měl dneska dýdžejovat… Na to, že je tu nový, mu přidělili docela významný úkol. Hudbu nedostává na starost jen tak někdo.“

„Promiňte, jak jste říkala, že se jmenujete?“

„Jessica.“ Škrobený úsměv té ženské vypadá spíš jako škleb. Jako by se chystala začít řvát. „Jessica Bartlettová. A tohle je můj manžel, Graham. Bydlíme hned vedle vás!“ odpoví ta ženská s náznakem údivu.

„Ano, jistě. Samozřejmě. Promiňte. Jsem nemožná, co se týče jmen,“ omlouvá se Laurie. To je lež. Ve skutečnosti má na jména výjimečného pamatováka. Vlastně měla, před tou nehodou. *Před nehodou.* Takhle teď odměřuje svůj život. Před nehodou a po nehodě. Bože. Dala by cokoli za skleničku. Jen na uvolnění. Taky je jí příšerné vedro.

„No, myslím, že se to dá pochopit…,“ pronese Jessica, skloní při tom hlavu trochu ke straně a zírá na Laurie zkoumavým pohledem. Laurie tyhle pohledy dobře zná. *Řekl jim Robert něco?* Slíbil, že o tom nebude s nikým mluvit – oba, Robert i Monica, to slíbili. Dohodli se, že pokud se bude někdo vyptávat, proč je Laurie stále doma, řeknou, že prodělala těžkou operaci a potřebuje čas na zotavení. Což vlastně není úplná lež. Jessičin pohled jí jde na nervy. Musí najít Roberta.

Bránice se jí chvěje panikou. Kde je její muž? Laurie se pod sousedčiným pohledem cítí jako muška chycená v lampě. Vlastně se na ni nemůže zlobit. Určitě je prostě přirozeně zvědavá na tu křehuli z čísla třináct, co se všem tak vyhýbá a od doby, co se nastěhovala, vystrčila z domu sotva špičku nosu. Asi si o ní myslí, že je namyšlená kráva, co sebe sama považuje za něco lepšího. Ve skutečnosti je to úplně naopak. Ale v jednom má Jessica pravdu: Ti, co tady v Cedrové uličce bydlí, znají jeden druhého opravdu dobře. Je téměř nemožné žít tady nepozorovaně a chtít po ostatních, aby si tě nevšímali.

„Jsme tady taková malá komunita, víte," pokračuje Jessica, jako by četla Lauriiny myšlenky. „Pomáháme si, víte? Sdílená starost je poloviční starost…" Odmlčí se a potom pronese hlasem o oktávu nižším: „Víte, že se mi můžete kdykoli svěřit…, s čímkoli byste potřebovala." Hlavu zase naklání ke straně a zírá a Laurie si je teď už jistá, že něco ví. „Tak jako tak, umírám zvědavostí uvidět, jak jste to u vás předělali. Monica říkala, že jste byla bytová návrhářka před… – jé, Karin! Ahoj, zlato!" Jessica mává rukama jako zběsilá.

Laurie koutkem oka zahlédne Monicu, jak se k nim blíží s podnosem plným jídla, a zalije ji vlna úlevy.

„Dá si někdo jednohubku? Lolli, zlatíčko, běž a sežeň toho svého manžela, ano?" nařídí jí Monica tiším hlasem. „Má se starat o hudbu, ne se zašívat v baráku."

„V baráku? Co tam dělá?"

„No jo, asi před půl hodinou jsem ho viděla jít dovnitř. A bůhví co tam dělá… Běž ho popohnat, zlato. Potřebujeme ho na pódiu. Ať konečně začne pořádná party." Monica zdvihne podnos trochu výš. „Tyhle lívanečky dělala paní Fosterová. Fakt úžasný, když si vezme-

te, že je slepá. Koukejte, jak jsou dokonalé – na každém je prakticky totožné množství kaviáru. Neskutečné."

Jessica si zasune jeden lívaneček do pusy, která vypadá, jako by byla stále otevřená. Laurie napadne, jestli v té puse už její manžel byl, a ihned se za tu hroznou, nechutnou myšlenku nenávidí. *Nemůže si pomoct.*

„Jdu ho sehnat," řekne. Uleví se jí, že má výmluvu pro odchod.

„Ráda jsem vás poznala, Laurie," volá za ní Jessica s pusou plnou kaviáru a ještě dodá: „Konečně."

Proč tohle Robert vlastně dělá? Vždycky se takhle vypaří. Laurie přemýšlí a kráčí uličkou k jejich domu. Přitom dobře ví, jak ji to irituje. Snaží se zachovat klid. Musí být přece k Robertovi fér. V poslední době se opravdu snaží. Obzvlášť od té doby, co se přestěhovali. Už dlouho jí neprojevoval tolik citu a pozornosti.

Strčí klíč do dveří a chystá se zavolat jeho jméno, ale něco ji zarazí. Zuje si sandály a potichoučku projde domem do kuchyně. Robert není ani tam, ani v obýváku. Zaslechne jeho tlumený hlas.

Jde potichu nahoru, schod po schodu, až dojde ke dveřím ložnice. Dveře jsou trochu pootevřené a ona ho vidí stát u okna s telefonem u ucha, zády ke dveřím. Zůstane za dveřmi a snaží se utišit svůj dech.

„Miláčku, poslouchej mě," mluví Robert trochu naléhavým hlasem. „Přísahám, že už brzy budu s tebou… jenom pár dnů…"

Laurie slyší své srdce hlasitě bušit. *On mluví s nějakou ženskou!* Ne. Ne! Určitě mluví s nějakou klientkou. Nebo s matkou, třeba… To by jí po tom všem neudělal… No ale právě ho slyšela, jak tu ženu oslovuje „miláčku", nebo ne?

„Řeknu jí, že musím někam odjet kvůli práci, nějak se vymluvím… Ano… ano, miláčku, já vím… Podívej,

takhle to nebude napořád… Věř mi, slibuju… slibuju to vám oběma… Den ode dne vypadá líp. Ty léky, co bere, ji docela stabilizovaly. Já jenom čekám, až se trochu víc srovná… Ne… ne… Claire, prosím tě, neplač…"

Laurie ucítí, jak z ní vyletí veškerý vdechnutý vzduch. Jako by ji někdo vší silou udeřil do hrudi palicí. *Robert telefonuje s Claire.* Má chuť vrazit do dveří, ale není schopná jediného pohybu – jako by jí nohy vrostly do koberce. *Snad ne Claire.* To není možné… Prosím, ať to tak není… Přemůže ji panika. Opře se zeď, aby se nesesypala.

„Poslouchej, Claire," Robertův hlas teď zní trochu autoritativně; je slyšet naléhavost toho, co říká. „Miluji tě. Miluji tebe i Matildu víc než cokoli na světě a my tři *budeme* spolu. Skutečná rodina. Jen mi musíš věřit. Věříš mi přece, nebo ne? Prosím tě, řekni, že mi věříš. Chci tebe a naši holčičku; chci, abychom byli rodina. Jen potřebuju trochu víc času… Ona je pořád nestabilní a já – my – přece nechceme mít na svědomí její sebevraždu…" Odmlčí se. „Jak se má moje holčička? Spinká dobře?"

Laurie ho pozoruje a úzkostlivě naslouchá.

„Ahh, zoubek! Jé! První zoubek!" Potichu se zasměje a Laurie v jeho hlase registruje něhu. Jejím srdcem se ten zvuk prořezává jako motorová pila.

Je tím šokem doslova paralyzovaná a zakryje si ústa třesoucí se rukou. V hlavě jí bouří tichý výkřik, jehož zvuk se odráží ode zdí a stropu. Je to jako scéna z hororu, nejhorší noční můra zhmotněná ve skutečnost. Ze všech sil se snaží udržet na nohou a nezhroutit se na koberec. Namísto toho se zhluboka nadechne, násilím nasadí úsměv a sebere sílu do ložnice vejít.

„Roberte?" otevře zprudka dveře a sleduje, jak se překvapeně otočí, přičemž leknutím málem upustí telefon z ruky. „Co tu děláš? Venku se po tobě všichni ptají."

KAPITOLA PRVNÍ

O tři měsíce později

Mušle, nebo krevety? Laurie se u pultu s mořskými plody nedokáže rozhodnout, pečlivě prohlíží mušle rozložené na miskách s drceným ledem, uvažuje, čím Roberta potěší víc. *Potěšit ho.* Dokonce i teď, po tom všem, je nastavená tak, že jeho komfort je pro ni na prvním místě. Uvnitř hrudníku jí narůstá známá bolest a vyplaví do krve spoustu oxytocinu. Ucítí záchvěv adrenalinu, a jak se jí chemie míchá v těle, přimáčkne si dlaň na prsa ve snaze dostat bušící srdce pod kontrolu.

Je to závislost, Laurie, slyší nezúčastněný hlas své terapeutky. *Trauma, které jste prožila, vás s ním spojilo a vznikla chemická závislost. Jste závislá…*

Napadne ji, že mušle vlastně měli jako předkrm na svatební snídani. Jo, je to tak – mušle v citronobylinkové máslové omáčce. Možná má dodnes někde na památku schované skořápky. Třeba mu to ty mušle připomenou a probudí vzpomínky na to, jak spolu byli kdysi šťastní, *tak zamilovaní.*

Tak tedy mušle. Požádá nemotorného adolescenta za pultem o půl tuctu a doufá, že je Robert ocení; vždycky byla dobrá kuchařka, tedy dokud vařila, *před tou neho-*

dou. Přemýšlí, jestli je Claire v kuchyni stejně dobrá jako ona. Vypadá jako ten typ ženské, kvůli kterým byly vynalezeny předsmažené hranolky. Pravděpodobně má teď tolik práce s miminem, že nestíhá připravovat extravagantní lahůdky – určitě si většinou nechává dovézt hotové jídlo z restaurace. Laurie si představuje Claire, jak celá upocená a stresovaná probíhá s kočárkem mezi regály a hází do košíku hotové pokrmy. Po obličeji jí přeběhne náznak úsměvu.

Postupně se dostane až k pokladně; musí ale projít kolem regálu se zelenými a hnědými lahvemi s vínem a tvrdým alkoholem. Snaží se na ně ani nepodívat, ale pokušení je příliš velké. Jedna lahev nikomu neublíží, ne? Vlastně tohle bude jejich poslední společná večeře. *A hele, vodka je ve slevě!* Bez zaváhání chvějící se rukou popadne lahev a položí ji do košíku vedle drahého vína Château Margaux. Robert k večeři rád pije červené. Počkat – jako předkrm budou mušle, takže raději ještě lahev prosecca… Lahve o sebe v košíku cinkají a v Laurie narůstá známý pocit ze směsi toho, jak se těší a stydí zároveň. Znovu jí vytanou na mysli terapeutčina slova. *Spousta závisláků překrývá jednu závislost druhou, Laurie. A někteří si vypěstují novou závislost, když se snaží překonat tu předchozí.*

Nařídí vnitřnímu hlasu, aby ztichl. Na lahve v košíku se už ani nepodívá a předstírá, že tam nejsou. V duchu projíždí nákupní seznam. Pak si všimne jedné ze svých sousedek. Potkaly se tehdy při tom grilování. Jméno té paní jí nějak uniklo.

„Dobrý den," pozdraví. Určitě si všimla, jak dává do košíku ty lahve. *No, po dnešku to bude vlastně jedno. Na ničem už nezáleží.*

Laurie se usměje a pokývá hlavou; cítí zdvořilou potřebu vzít tu paní nějak na vědomí. Přítomnost té ženy

jí ale připomene grilování – krásný, horký, osudný letní den. Kupodivu si pamatuje, jak zakopla o nohu té paní, slepé ženy, co bydlí vedle Monicy – o nohu té paní, co připravila ty lívanečky –, když běžela zpět do domu a po tvářích jí tekly potoky slz. Napadne ji, že je vlastně skvělé, že ta paní nemohla vidět, co všechno se toho hrozného dne stalo. Už je to déle než tři měsíce, a *pořád* se o tom mluví. Je jí to jasné, pozná to z tlumených rozhovorů a kradmých pohledů sousedů, když je míjí na ulici.

Ta paní projde kolem bez jediného slova a její odmítavá reakce na pozdrav vyvolá v Laurie bodavou bolest. Spěchá k pokladně a ve chvíli, kdy tam dorazí, má už náladu pod bodem mrazu. Zírá na nákup rozložený na pokladním pásu, srdce jí bije až v krku. Nezapomněla na nic? Tohle jídlo musí být dokonalé. Je to její poslední dárek Robertovi. Dárek na rozloučenou. Má se u ní zastavit, aby „probrali další kroky". Je jí jasné, co to znamená. Chce rozvod. Chce *to s ní probrat*, ujistit se, že zase nezačne šílet, a utišit tak špatné svědomí, jestli tedy vůbec nějaké má. Bezpochyby chce dotáhnout poslední detaily, probrat finance a také to, kdo co dostane. Má z toho rozhovoru hrozný strach a rozhodla se, že zařídí, aby k němu nikdy nedošlo. Robert se chce rozvést, aby se mohl oženit s Claire. Chce, aby byli spořádaná rodina. Robert, Claire a Matilda. Rodina, kterou měli mít spolu *oni*. Dneska Laurie zajistí, že se to nikdy nestane.

Dům je dokonale uklizený a voní čistotou, když do něj Laurie vstoupí. Přesto má pocit, že je prázdný a chladný, stejně jako ona sama uvnitř. Teď je to tu pro ni zbytečně velké. Vlastně to bylo příliš velké i tehdy, když tu bydlel Robert, ale měli přece v plánu dům zaplnit. Měli tu bydlet ve čtyřech. S bolestí si znovu připomene své osamění.

A pak bylo po všem.

Laurie má nervy napjaté k prasknutí a rozhodne se trochu si pomoct. Jen jednu skleničku na uklidnění, protože dneska potřebuje čistou hlavu. V tašce nahmatá vodku, nalije ji do skleničky a polkne, jako by si lokla limonády. Okamžitě nalije druhou a vychutnává si palčivý pocit, jak jí alkohol stéká tělem do prázdného žaludku. *Tak, jsem umrtvená.*

Zašroubuje lahev a pustí se do přípravy jídla: umývá, krájí, dochucuje. Uvaří omáčku beurre blanc jako profesionálka a bez námahy vyválí těsto na hovězí maso. Potom všechno vloží do trouby a nastaví nízkou teplotu. Pak se začne věnovat sama sobě. Dneska si zašla do salonu a nechala si vyfoukat vlasy. V kuchyni na dveřích visí šaty, co se mu vždycky tolik líbily. Dlouhé šaty od značky Chloé právě přinesené z čistírny. Bylo jí příjemné mít znovu nějaký cíl. Mít někoho, pro koho jde nakoupit. Uvaří mu, načančá se pro něj, *ještě jednou – naposledy.*

Dá si rychlou sprchu, opatrně, aby nepoškodila účes, oblékne se v průchozí šatně, kterou si sama navrhla – vždycky chtěla mít šatnu –, pozoruje se v zrcadle: zářivé vlasy a nenápadný make-up, splývavé šaty obepínají štíhlou postavu. Je příliš hubená, dobře to ví. Kvůli té nehodě se jí vrátila porucha stravování. Památka na mládí, kdy ji totálně semlelo nízké sebevědomí a bezmocnost. Její ňadra jsou téměř neviditelná, ale je jí to jedno. Stejně jsou jí teď k ničemu.

Stříkne na sebe parfém Angel od Thierry Muglera, vůni, kterou použila ve svatební den. Vždycky říkal, že mu ji ta vůně připomíná.

Je půl osmé a stůl je krásně prostřený, rozsvícené svíčky na sedmiramenném svícnu vydávají hřejivou, bohatou záři v útulné, ale moderní kuchyni, kterou s ne-